
Školy

Paměti národa

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH PANA PAVLA BEDNÁŘE

-

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Vypracovali:

ZŠ Dědina, Žukovského 6, Praha 6

Tomáš Bednář, Jiří Rada

pod vedením paní učitelky Denisy Hamerníkové

Pavel Bednář se narodil roku 1936 v Praze. Celý život dělá to, co ho baví a jeho profese má kořeny už v dětství. Jako malý rád rozebíral rádia, a tak se následně stal radiomechanikem. Přesto, že dětství prožil v protektorátu, vzpomíná na toto období v dobrém.

“Mě se tahle doba tak netýkala. Já jsem si žil svým životem a o to jsem se nestaral, protože já měl všechno zajištěný. Dostával jsem jíst, s kluky jsme si hráli a tyhle ty věci politický, o tom jsem neměl tušení, a to šlo tak mimo mě.”

Tehdy si často hrál s kamarády na ulici, která tenkrát ještě nebyla plná aut.

“Ulice byly prázdný, ulice byla naše hřiště. My jsme si tam klidně hodili čáru a hráli jsme tam tenis a hráli jsme tam zaháněnou, a to co se dělo, takhle jsme si moc nevšíkali.”

“Co jsem nevěděl bylo, že jsem se mohl mít daleko líp, ale to jsem nevěděl. To je jako když zavřete ptáčka do klece, tak on neví třeba, že může létat venku po stromech.”

S hrůzou ale Pavel Bednář vzpomíná na letecké nálety v Praze, tehdy slyšel silný rachot a houkání sirén. Dokonce jednou z dálky zahlédl i oblaka při bombardování Drážďan.

„Tam jsme viděli ten oblak a ten odraz těch požárů na zemi, takže celá ta obloha nad Drážďanami zářila. Tak jsme si teda říkali, to byl pěkný mazec, no ale pak jsme teda zjistili ty hrůzy spíš potom, jaká byla ta válka.“

Pamatuje si i na nepříjemnou situaci, kdy jim němečtí vojáci zabrali školu v Michli, do které chodil.

„Poslední rok války se tam nakvartýrovali vojáci a my jsme si chodili jenom pro úkoly.“

Při studiích se Pavel Bednář zaměřil na to, co chtěl dělat, to se mu také podařilo. V roce 1959 začal pracovat jako radiomechanik. Pak měl štěstí, že se dostal do Výzkumného ústavu speciální radiotechniky při národním podniku Tesla. Vzhledem k politickým poměrům tam ale nebyl spokojený.

„Tam se mi to nelíbilo potom, tak kádrově, protože to byl takový ústav, který byl dost řekl bych prolezlý komunisty, tak jsem přešel do ústavu A. S. Popova na Lhotce, to byl rezervní výzkumný ústav, tenkrát.“

Kromě práce našel Pavel Bednář zalíbení ve výletech. Procestoval například celou Sázavu. Později na cesty vyrážel i se svojí manželkou paní Helenou Dupalovou.

„Taky jsem měl motocykl, tak jsme potom jezdili Krkonoše a tak dále. Bohužel teda, tenkrát byla taková doba, že hranice byly zavřené, takže to byl jenom takový sen, třeba Alpy, protože jsem miloval kopečky. Jednou jsem si zažádal, to nebylo tak jednoduché se dostat třeba do Rakouska, bylo mi to zakázané, nedostal jsem povolení vycestovat.“

Do Alp se mu podařilo vycestovat až po sametové revoluci.

Pavel Bednář zažil dva totalitní režimy. Ať už byly poměry v zemi jakékoliv, vždy se držel svého životního motta: *“Nemá se lhát a nemá se krást, toho by se měl každý držet.”*